

Arrest

nr. 168 559 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANLERBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt op 24 november 2013 door de politie van de "Zone 5344" op heterdaad betrapt voor het verhandelen van illegale drugs. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het PV "BR60L6059638/2013" opgesteld door de politiezone 5344.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 25 november 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven van de beslissing gaan als volgt:

"Aan de heer

naam; Q.. K. (...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: s. (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van die wet van 15 december 1960

betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie Jaar

omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, daar hij heden op heterdaad betrapt werd voor verkoop van drugs. PV. BR60L6059636/2013 opgesteld door politiezone 5344 van Brussel. Bovendien beschikt betrokkene niet over een officieel adres in België; waardoor een risico op op onderduiken bestaat. Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd"

1.4. Op 8 december 2013 wordt verzoekende partij gerepatriëerd naar haar land van herkomst, Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending aangehaald van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel wordt de schending aangehaald van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het proportionaliteitsbeginsel.

De middelen worden als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"a) Eerste middel

(...)

Bij het vaststellen van een inreisverbod dient steeds rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het artikel 74/11 is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en moet in die zin geïnterpreteerd worden, dat bij elk inreisverbod een individueel onderzoek wordt gevoerd naar de omstandigheden eigen aan het geval, zodat men op een gemotiveerde wijze tot een inreisverbod kan overgaan.

Het één en het ander werd ook op die manier beslist in een uitspraak van 27 februari 2013 door Uw Zetel:

"Gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw. moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11 Vw. is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. De parlementaire voorbereiding benadrukt hierover: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 98.002 - 27-02-2013

In de beslissing tot inreisverbod dd. 25.11.2013 wordt weinig tot geen blijk gegeven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker. Enkel omwille van het feit dat verzoeker in het bezit werd gevonden van een kleine hoeveelheid marihuana, wordt besloten dat verzoeker "een gevaar betekende voor de openbare orde en de nationale veiligheid, daar hij op heterdaad betrappt werd voor verkoop van drugs." Zonder enig nader onderzoek naar de waarachtigheid van de feiten wordt derhalve besloten dat verzoeker een gevaar betekent voor de nationale veiligheid.

Verder wordt enkel gemeld dat, gezien verzoeker geen vast adres in België heeft, er in zijn hoofde gevaar voor onderduiking heerst. Dergelijke gevolgtrekking zonder enige motivering kan niet zomaar aanvaard worden! Waarom zou een toerist een vast adres houden in België?

Dergelijke formule zorgt er in theorie voor dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd, teneinde te vermijden dat een persoon illegaal in België zou verblijven. In de praktijk is dergelijke vaste regel echter niet altijd even nuttig en gewenst, en dient, zoals de Terugkeerrichtlijn ook aangeeft, een appreciatie te gebeuren van de omstandigheden van het geval.

Er wordt in casu ook weinig tot geen motivatie voorzien voor het maximale inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd.

Dit in strijd met de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, die de volgende overweging maakt:

"De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven."

Er ligt ook geen enkel bewijs voor van de beweerdelijke feiten, die verzoeker met klem wenst te betwisten. Artikel 11 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens voorziet in het principe van de onschuld tot het bewijs van tegendeel.

"Een ieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft er recht op voor onschuldig gehouden te worden, totdat zijn schuld krachtens de wet bewezen wordt in een openbare rechtszitting, waarbij hem alle waarborgen, nodig voor zijn verdediging, zijn toegekend."

Hoewel verzoeker niet strafrechtelijk vervolgd wordt, wordt hij wel gestraft zonder enig bewijs of zonder enige waarborg van zijn rechten op verdediging.

Verwerende partij brengt aan dat de invulling van de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot de discretionaire bevoegdheid behoort van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt naar mening van verwerende partij geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. Er zou bovendien niet bepaald worden in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd, waar dit wel bepaald wordt voor de maximumduur van vijf jaar.

Verzoeker stelt vast dat op algemene wijze ontkend wordt dat een motiveringsplicht zou bestaan voor verwerende partij, terwijl toch gestipuleerd wordt dat rekening dient gehouden te worden met de concrete omstandigheden van elke zaak.

Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat het inreisverbod voor een termijn van drie jaar hem werd opgelegd zonder enige vraagstelling naar zijn persoon en zonder enige kans te motiveren waarom hem slechts een inreisverbod van kortere duur zou mogen worden opgelegd.

Verwerende partij beweert verder dat verzoeker in het bezit zou zijn geweest van een grotere hoeveelheid marihuana dan 3 gram. Dit zou blijken uit het proces-verbaal met nummer BR60L605936/2013.

Verzoeker heeft echter op geen enkel moment kennis kunnen nemen van dergelijk proces-verbaal voor zijn vertrek dd. 18 december 2013, a fortiori voor het ontvangen van het inreisverbod dd. 25 november 2013. Zo wordt hij op heden voor een voldongen feit gesteld.

Verzoeker betwist met klem dat hij in het bezit zou zijn geweest van dergelijke hoeveelheden marihuana.

b) Tweede middel

(...)

Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd omwille van het gevaar dat hij beweerdelijk vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, gezien hij betrapt werd op het verkopen van drugs.

Echter, korte tijd na deze "betrapping", blijkt dat hier toch geen bewijs van voorligt.

In casu was verzoeker enkel en alleen in het bezit van een kleine hoeveelheid marihuana van minder dan 3,0 gram. Op grond van de Ministeriële richtlijn van 16 mei 2003 betreffende het vervolgingsbeleid inzake het bezit van en de detailhandel in illegale verdovende middelen moet het bezit van een hoeveelheid cannabis die de drempel van 3 (drie) gram niet te boven gaat worden beschouwd als bezit voor persoonlijk gebruik.

Hoewel het bezit van marihuana, zelfs in kleine hoeveelheden, uiteraard illegaal blijft, is er door de jaren een gedoogbeleid ontstaan waarbij elkeen wordt toegelaten dergelijke kleine hoeveelheid marihuana op zak te hebben.

Dit gedoogbeleid waar elkeen van kan genieten, is blijkbaar niet weggelegd voor een persoon met Albanese nationaliteit die op bezoek is in België.

Verzoeker had het plan opgevat om na het behalen van zijn diploma naar Italië te trekken om aldaar bij zijn oom, de heer P. Q. (...), wonende te PISTOIESE (Italië), te gaan wonen. Zijn oom baat namelijk een klein bouwbedrijf uit, waar verzoeker aan de slag kan gaan.

Gezien de woelige economische tijden, die in Albanië heviger huishouden dan in Europese landen, is er zeer weinig werkgelegenheid in het thuisland van verzoeker. (stuk 5) Hij ziet zich dan ook genooddaakt elders aan de slag te gaan, teneinde als eerlijke burger wat geld te verdienen. Het bouwbedrijf van zijn oom biedt hiertoe de ideale gelegenheid. (stuk 4)

Artikel 23 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens schrijft voor dat eenieder recht heeft op arbeid, op vrije keuze van beroep, op rechtmatige en gunstige arbeidsvoorwaarden en op bescherming tegen werkloosheid. Door de bestreden beslissing tot inreisverbod dd. 25.11.2013 wordt het recht van verzoeker op vrije keuze van arbeid en bescherming tegen werkloosheid geschonden.

Verzoeker is eerder al een aantal keer naar Italië afgereisd om zijn familie daar te bezoeken, en kon dit telkens zonder problemen doen. Hij heeft door de jaren heen ook de familieband die hij met zijn oom en neef had, weten te versterken.

Verder keek hij ernaar uit om dit werk te combineren met een studie, zodat hij te Italië een Masters-diploma zou kunnen behalen.

De maatregel van het inreisverbod is voor verzoeker dan ook een straf in elke zin van het woord, nu hij elke mogelijkheid ontnomen wordt om zijn toekomst uit te bouwen zoals omschreven.

Omwille van het feit dat verzoeker in het bezit gevonden werd van de gedoogde (!) hoeveelheid marihuana, wordt zijn toekomst nu volledig gehypothekeerd. De opgelegde administratieve maatregel is dan ook allesbehalve proportioneel. Nochtans is op grond van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG steeds proportionaliteit vereist bij het opleggen van een inreisverbod.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verzoeker absoluut van goede wil is. Hij heeft meteen aangegeven dat hij met plezier het land zal verlaten. (stuk 4) Hij leeft in Albanië als 25-jarige brave burger en heeft dus ook geen enkel probleem om huiswaarts te keren. Verzoeker verklaart dan ook dat hij niet begrijpt waarom hij in België opgesloten zou moeten worden, terwijl hij zonder problemen naar huis had willen gaan.

Desalniettemin werd hem jammer genoeg geen mogelijkheid gegeven om België vrijwillig te verlaten.

Hoewel verzoeker dus ongetwijfeld van goede wil was, wordt hem op heden dergelijke disproportionele maatregel opgelegd.

Verwerende partij meent dat, indien Uw raad zou oordelen dat onder het tweede middel op voldoende duidelijke wijze een overschreden rechtsregel werd aangeduid, verzoeker niet voldoende aantoonde dat zijn toekomst gehypothekeerd wordt door de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat, gezien de schending van een Europese richtlijn (de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven 2008/115/EG) wel degelijk een overschreden rechtsregel werd aangeduid.

Ingevolge de verticale rechtstreekse werking van Europese regelgeving kan verzoeker zich ten overstaan van nationale of Europese rechterlijke instanties rechtstreeks op een Europese rechtsregel beroepen.

Verzoeker toont naar zijn mening aan dat zijn toekomst volledig gehypothekeerd wordt, en wel om de volgende redenen:

Verzoeker studeert dit jaar af, waarna hij op zoek zal moeten gaan naar een tewerkstelling. In Albanië zijn er zeer weinig mogelijkheden daar het land een grote economische crisis kent. Verzoeker wil echter niet bij de pakken blijven zitten en contacteerde reeds zijn oom in Italië met de vraag of deze eventuele vacatures had. Gezien verzoeker verboden wordt om naar Italië af te reizen, wordt hem die mogelijkheid ontnomen.

Daarnaast had verzoeker de tewerkstelling bij zijn oom willen combineren met een studie, om zo nog hogerop te raken. Het is nu eenmaal zo dat verdere studies beter meteen na de hogere studies aangevat worden. Indien verzoeker niet meteen naar Italië kan vertrekken, zullen de plannen om studies aan te vatten waarschijnlijk minder en minder geconcretiseerd kunnen worden. Het hoeft weinig betoog dat ook dit het leven van verzoeker in belangrijke mate zal tekenen.

Ten slotte wordt verzoeker de kans ontnomen om bij zijn familie te gaan wonen in Italië. Zoals aangehaald is verzoeker erg gehecht aan zijn oom en neef, die hem ook enkele mooie kansen willen bieden.

c) Besluit

Er kan besloten worden dat verzoeker, als toerist in België, op geen enkel moment de bedoeling had enig kwaad te verrichten, a fortiori een gevaar te betekenen voor de openbare orde en staatsveiligheid.

Toch wordt hij zonder enig bewijs van de beweerdelijk gepleegde feiten gestraft op een absoluut disproportionele manier.

Verzoeker werd op geen enkel moment de kans geboden de vaststellingen door de verbalisanten te betwisten of te verklaren. Verzoeker betwist met klem dat hij zich op 24 november 2013 schuldig gemaakt zou hebben aan het verkopen van drugs.

Door het inreisverbod wordt hem namelijk de kans ontnomen op een degelijke job, een verdere studie, tevens op het contact met zijn familie in Italië."

3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op (de bepalingen van) de Terugkeerrichtlijn. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft een bepaling uit een richtlijn immers slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel. De bedoelde richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op de schending van de Terugkeerrichtlijn.

3.3. In zoverre verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van de artikelen 11 en 23 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (hierna: UVRM), duidt de Raad erop dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan en geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De schending ervan kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd noch worden ingeroepen als een grond tot vernietiging (RvS 13 maart 2002 nr. 104.622, RvS 7 januari 2003, nr. 126.922, 7 januari 2003; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

3.4. In zoverre de verzoekende partij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, aangezien zij kritiek levert op de inhoud van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoekende partij haalt aan dat in het bestreden inreisverbod weinig tot geen motivering kan worden teruggevonden waarom haar het “*maximale inreisverbod*” werd opgelegd. Hierbij wordt volgens de verzoekende partij weinig tot geen blijk gegeven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van haar geval, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Enkel omwille van het feit dat zij werd betrapt in het bezit van “*een kleine hoeveelheid marihuana*” wordt besloten dat zij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dit zonder onderzoek naar de waarachtigheid van de feiten. Volgens verzoekende partij ligt er geen enkel bewijs voor van de beweerde feiten, die zij met klem wenst te betwisten. Zij wijst erop dat artikel 11 van de UVRM voorziet in het principe van “*de onschuld tot het bewijs van tegendeel*”. Hoewel zij niet strafrechtelijk wordt vervolgd, wordt zij wel “*gestraft*” zonder enig bewijs of zonder enige waarborg inzake haar recht op verdediging. Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat haar een inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd zonder enige vraagstelling naar haar persoon en zonder haar de kans te geven om elementen naar voor te brengen waarom haar slechts een inreisverbod van kortere duur zou mogen worden opgelegd. Hierbij merkt de verzoekende partij nog op dat zij op voor het nemen van de bestreden beslissing niet in kennis werd gesteld van het voormelde proces-verbaal dat werd opgesteld door de politie, waardoor zij voor een voldongen feit werd gesteld. Nogmaals betwist verzoekende partij met klem dat zij in het bezit was van een dergelijke hoeveelheid drugs.

3.6. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*”.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet, zoals verzoekende partij terecht opmerkt, dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

3.7. De beslissing tot verwijdering van 25 november 2013 gaat gepaard met dit bestreden inreisverbod, zoals blijkt uit de motieven. Met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet staat vermeld dat het inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit vindt steun in het administratief dossier aangezien de verwijderingsbeslissing van 25 november 2013, in casu een bijlage 13septies, inderdaad niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt gespecificeerd dat verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, daar zij door de politie op heterdaad betrapt werd op het verkopen van drugs. Hierbij wordt verwezen naar het proces-verbaal opgesteld door de “*politiezone 5344*” met als nr. BR60L6059636/2013. Verder wordt toegelicht dat de verzoekende partij niet over een officieel adres beschikt in België, waardoor een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij om deze redenen een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. Verzoekende partij gaat met haar kritiek dat in het bestreden inreisverbod weinig tot geen motivering kan worden teruggevonden waarom haar het “*maximale inreisverbod*” werd opgelegd, volledig voorbij aan deze uitdrukkelijke motivering. Dit betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

3.8. Verder merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt dat wel degelijk onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden die het geval van verzoekende partij kenmerken.

De gemachtigde vermeldt in zijn beslissing immers uitdrukkelijk dat de verzoekende partij door de politie (in de politiezone 5344) op heterdaad betrapt werd op het verkopen van drugs en dat zij daarom een gevaar betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Hierbij wordt nog verwezen naar het proces-verbaal opgesteld door de “*politiezone 5344*” met als nr. BR60L6059636/2013. Eveneens wordt vermeld dat verzoekende partij niet over een officieel adres beschikt in België, waardoor er een risico op onderduiken bestaat.

3.9. Verzoekende partij betwist dat zij in het bezit zou zijn geweest van de hoeveelheid drugs vermeld in het voormelde proces-verbaal opgesteld door de politie. Zij betoogt dat hiervan geen enkel bewijs voorligt, dat er geen onderzoek werd gedaan naar de waarachtigheid van de feiten, dat zij pas na de bestreden beslissing werd geconfronteerd met dit proces-verbaal, dat zij niet strafrechtelijk wordt vervolgd en dat de bestreden beslissing werd genomen zonder enige waarborg van haar rechten op verdediging. Zij verwijst tevens naar het principe van het vermoeden van onschuld.

De Raad vestigt er in de eerste plaats de aandacht op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181), zodat een schending van de rechten van verdediging in casu niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

Betreffende het vermoeden van onschuld dat verzoekende partij aanhaalt, wijst de Raad erop dat dit algemeen rechtsbeginsel de gemachtigde niet belet op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de bevinding dat verzoekende partij op heterdaad werd aangetroffen in het bezit van verdovende middelen is gebaseerd op objectieve gegevens vastgesteld door de lokale politie. Er bevindt zich in het administratief dossier een “*fiche d’information*” van 24 november 2013, opgesteld door de lokale politie van Schaarbeek (zone 5344). In dit document worden tevens op een duidelijke manier de omstandigheden van de vaststelling omschreven. Er wordt beschreven dat de verzoekende partij tijdens een patrouillering werd opgemerkt door de inspecteurs omdat zij het gedrag vertoont van een drugsdealer, dat zij om deze reden gedurende enige tijd op discrete wijze werd geobserveerd, dat zij nadien, naar aanleiding van een transactie met een onbekend persoon (verzoekende partij wisselt een “zakje” uit tegen een biljet van tien euro) werd opgepakt door de politie en dat nadien bij een eerste fouillering werd vastgesteld dat verzoekende partij vermoedelijk drugs verbergt. Naar aanleiding van de instructies gegeven door de officier van de gerechtelijke politie/Hoofdinspecteur wordt vervolgens overgegaan tot een gerechtelijke fouillering. Hierbij worden twee plastic pakketjes gevonden met daarin respectievelijk 14 en 8 zakjes gevuld met cannabis, in totaal gaat het om 32,4 gram. In het tweede pakketje bevindt zich tevens een bolletje hasj van 1,2 gram.

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op het verkopen van drugs, vindt derhalve duidelijk steun in de gegevens van het administratief dossier. Het loutere betoog van verzoekende partij dat er geen bewijzen voorliggen van deze feiten, die zij met klem betwist, dat zij enkel en alleen in het bezit was van een “*kleine hoeveelheid marihuana van minder van 3,0 gram*”, hetgeen, volgens de “*Ministeriële richtlijn van 16 mei 2003 betreffende het vervolgingsbeleid inzake het bezit van en de detailhandel in illegale verdovende middelen*” wordt beschouwd als bezit voor persoonlijk gebruik en waarvoor in elk geval een gedoogbeleid is ontstaan in België en dat zij als toerist in België op geen enkel moment de bedoeling had “*enig kwaad te verrichten*”, kan niet op ernstige wijze de deugdelijkheid van deze motivering onderuit halen. Zoals gesteld blijkt uit de informatie die door de politie werd opgesteld dat verzoekende partij na een gerechtelijke fouillering in het bezit blijkt te zijn van

in totaal 33,6 gram cannabis/hasj en dat deze hoeveelheid bovendien werd verpakt in verschillende kleine hoeveelheden. De beweringen van verzoekende partij gaan dan ook lijnrecht in tegen deze objectieve informatie. Verzoekende partij kan niet op ernstige wijze aanvoeren dat de gemachtigde *“zonder enig nader onderzoek naar de waarachtigheid van de feiten”* heeft vastgesteld dat zij een gevaar betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De loutere bewering van verzoekende partij dat, korte tijd na de *“betrapping”*, hier *“toch geen bewijs van voorlicht”*, vindt evenmin steun in de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij op heterdaad werd betrap op het verkopen van drugs.

3.10. De Raad stelt vervolgens vast dat de vaststelling die aanleiding heeft gegeven tot het opstellen van het proces-verbaal, met name het feit zij op heterdaad is betrap op het verkopen van drugs, eveneens wordt vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 november 2013.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij. Het is naar aanleiding van deze beslissing, die is gegrond op de voormelde vaststelling, dat zij werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op haar repatriëring naar Albanië. De bewering van de verzoekende partij dat zij op geen enkel moment kennis heeft kunnen nemen van het voormelde proces-verbaal voor haar vertrek op 8 december 2013, waardoor zij thans voor een voldongen feit wordt gesteld, is dan ook een onjuiste bewering. De bewering is verder niet dienstig daar de door de politie gedane vaststellingen worden aangehaald in de bestreden beslissing, die erop gesteund is. Nogmaals, de gemachtigde mag op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt innemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen nemen.

In zoverre zij de vaststellingen van de politie had willen betwisten of laten verklaren, komt het aan de verzoekende partij toe om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. De kritiek dat haar niet de kans werd geboden om de vaststellingen van de politie te betwisten en dat haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd *“zonder enige vraagstelling naar [haar] persoon”*, en *“zonder enige kans te motiveren waarom [haar] slechts een inreisverbod van kortere duur zou mogen worden opgelegd”*, heeft betrekking op haar betoog dat zij niet akkoord is met de door de gemachtigde gedane vaststellingen. Hierbij kan worden verwezen naar de bovenstaande uiteenzetting in punt 3.9.

3.11. Verzoekende partij betwist dat er in haren hoofde een gevaar voor onderduiken bestaat. Zij begrijpt niet waarom een toerist een vast adres zou houden in België. Verzoekende partij voert aan dat *“dergelijke formule [...] er in theorie voor [zorgt] dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd, teneinde te vermijden dat een persoon illegaal in België zou verblijven.”* Verzoekende partij onderstreept dat, conform de Terugkeerrichtlijn, een appreciatie dient te gebeuren van de omstandigheden van het geval.

De Raad merkt op dat indien verzoekende partij in België verbleef als toerist, zij gehouden is haar verblijfsomstandigheden in België te rechtvaardigen en te staven, zoals vereist onder artikel 6, lid 1, c) van de Schengengrenscore en artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Een eventuele visumvrijstelling, mocht zij in het bezit zijn van een Albanees biometrisch paspoort, stelt verzoekende partij dus niet vrij van de voorwaarde om een verblijfsadres door te geven, ook voor een kort verblijf. Daartoe dient zij de administratieve formaliteiten in artikel 5 van de Vreemdelingenwet te vervullen, met name zich binnen de drie werkdagen nadat zij België is binnengekomen laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij logeert, indien zij niet logeert in een logementshuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers. Verzoekende partij toont niet aan dat zij aan deze meldingsplicht gevolg heeft gegeven en de verwerende partij in kennis heeft gesteld van een officieel adres in België, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is dat de gemachtigde dit element als specifieke omstandigheid in acht heeft genomen bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod.

3.12. De Raad besluit dat uit de bestreden beslissing en uit de overige stukken in het administratief dossier duidelijk blijkt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die het geval van verzoekende partij kenmerken. Dit is de vaststelling dat de verzoekende partij door de lokale politie op heterdaad werd betrap op het verkopen van drugs, waardoor zij volgens de gemachtigde een gevaar vormt voor de openbare orde en de

ationale veiligheid, en de vaststelling dat in hoofde van verzoekende partij bovendien een risico op onderduiken aanwezig is, nu zij geen officieel adres heeft in België. Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift meerdere keren dat zij drugs heeft verhandeld en zij betoogt dat zij als toerist geen officiële verblijfplaats in België diende te hebben, hetgeen respectievelijk strijdt met de gegevens in het administratief dossier waarop de bestreden beslissing deugdelijk steunde en verder juridisch grondslag mist, zoals hierboven reeds werd besproken.

3.13. Verzoekende partij legt uit dat zij het plan had opgevat om in Italië bij haar oom te gaan werken, gelet op de problematische arbeidsmarktsituatie in haar land van herkomst. Zij zou dit werk combineren met een studie in Italië. Door de jaren heen heeft zij ook de familieband met haar oom en haar neef versterkt. Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat haar plan om naar Italië te vertrekken om er te werken en te studeren waarschijnlijk minder en minder geconcretiseerd zal kunnen worden, hetgeen haar leven in belangrijke mate zal tekenen. Bovendien wordt haar de kans ontnomen om te gaan wonen bij haar familie in Italië, waaraan zij zeer gehecht is.

Verzoekende partij stelt vast dat het bestreden inreisverbod disproportioneel is, nu haar toekomst door deze beslissing "*volledig gehypothekerd*" wordt omwille van het feit dat zij in het bezit werd gevonden van een gedoogde hoeveelheid marihuana en zij absoluut van goede wil was, zij heeft immers meteen aangegeven het grondgebied op vrijwillige wijze te willen verlaten, waartoe haar echter niet de kans werd gegeven. Verzoekende partij stipt aan dat bij het opleggen van een inreisverbod, conform de Terugkeerrichtlijn, steeds de proportionaliteit van deze maatregel in acht dient te worden genomen.

3.14. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Verzoekende partij doelt enkel op een vaag "plan" maar toont niet aan dat de gemachtigde op de hoogte was of diende te zijn van dit voornemen of dat zij de gemachtigde hierover enigszins had ingelicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde hiervan kennis had of diende te hebben. Aldus wordt niet aangetoond dat de gemachtigde met dit "plan" rekening diende te houden bij het opleggen van het inreisverbod.

Daarenboven volgt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*" (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar verzoekende partij eveneens verwijst in het verzoekschrift. Het betoog dat op grond van Terugkeerrichtlijn steeds proportionaliteit is vereist bij het opleggen van een inreisverbod, mist dan ook juridische grond.

Enkel bij het bepalen van de duur van het inreisverbod is een proportionaliteitstoets in de licht van de specifieke omstandigheden van het geval verplicht.

Uit de hierboven gedane vaststelling blijkt dat verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en omdat er in haren hoofde eveneens een risico op onderduiken bestaat. Evenmin wordt aangetoond dat de motivering in kwestie een schending inhoudt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

In het licht van de vaststellingen dat verzoekende partij door de politie op heterdaad werd betrapt op het verkopen van illegale drugs, waardoor zij wordt geacht een gevaar te zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat er bovendien een risico op onderduiken is, aangezien zij in België geen officieel adres heeft, acht de Raad het gegeven dat verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar, niet kennelijk onredelijk. Verzoekende partij houdt wederom vast aan haar onschuld, doch betwist de inhoud van het proces-verbaal niet op ernstige wijze.

Het betoog van verzoekende partij dat zij heeft aangegeven vrijwillig te willen terugkeren naar Albanië, waar zij als brave burger leefde, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de door de gemachtigde gedane vaststellingen, die gebaseerd zijn op objectieve informatie die niet ernstig worden betwist in het verzoekschrift.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar een plan om in Italië te werken en te studeren en er bij haar familie te wonen, moet worden vastgesteld dat de gemachtigde niet op de hoogte was van dit voornemen en er dus ook geen rekening mee kon houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De Raad benadrukt verder nog dat het inreisverbod geldt ten aanzien van België en het grondgebied van de Schengenstaten, tenzij verzoekende partij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Hieruit volgt dat het bestreden inreisverbod de verzoekende partij er niet van weerhoudt om een binnenkomst of verblijf te verkrijgen in een andere Schengenstaat dan België, zoals duidelijk blijkt uit artikel 11, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, indien zij over de vereiste documenten beschikt. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat het verzoekende partij vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, onder meer omwille van humanitaire, professionele en studieredenen. Verzoekende partij heeft dan ook de mogelijkheid om in het kader van een vraag tot opheffing of opschorting op basis van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet haar voornemen om in Italië te werken en te studeren te laten gelden.

3.15. Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering onjuist of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES